

המאמן

ג. ציפּרוב

מי בילדותו לא רצה להיות נסיך
מאגדה?
ואם לא נסיך, אז לפחות.. מאמן
בקרקס.
כן, כן. נכון, היום זה היינו כך. רק
שלמאמן נשאר עוד המגפיים
המבריקים והמעיל האדום הנסחף
על הרצפה וזוהר כמו שקיעת
השמש בגן ציבורי.
על המעיל הזה, על המגפיים
המבריקים חלמו כל הילדים בעיירה
שלנו. ובמיוחד אחד.

כל לילה הוא חשב רק על אורות
הקרקס. וביום, ביום היה מדבר
"קרקס. קרקס."
ההורים שלו צחקו מהילד:
"מאמן חיות? לא יתכן. מאמן חיות
חייב להיות קפדן, קשוח. ואתה הרי
ילד טוב ורך לב.
ונכון. הוא היה ילד טוב לב ופעם
שמר בבית ציפור קטנה שנפצעה.
הציפור נשארה אצלו עד הסתיו
ובסתיו אמרה:
"תודה ילד, אבל אני חייבת לעוף
לארצות חמות."
והמאמן הקטן שחרר אותה.
ואחר כך עוד צחקו ממנו:
"גם כן מאמן חיות! הרי זה לא אתה
מאמן אותן אלא הן מאמנות אתך!

אתה מאמן עצוב מאוד." ומאז כך גם קראו לו: "המאמן העצוב". והמאמן העצוב היה עצוב מאוד.

"האם מעולם לא אגיע לזירת הקרקס, מעולם לא אנעל מגפיים מבריקים?"

"מעולם" זו מילה קשה. קשה מאוד לבטא אותה בילדות. אך כשרק הילד אמר אותה נשמעה פתאום דפיקה בחלון.

"שלום, זו אני, הציפור המאולפת שלך. חזרתי כדי לעזור לך. הנה גרעין, תכניס אותו לאדמה והחלומות שלך.."

"האם חלומות שלי יתגשמו?"

"כן."

והוא זרע את הגרעין. הגרעין שהביאה הציפור נבט וגדל. גדל וגדל עד שנעשה לעץ הגדול והשמן ביותר בכל העיירה. אנשים באו בהמוניהם להסתכל על העץ הגדול והנפלא.

יום אחד הגיע אפילו איש מדע אחד. הוא אמר:

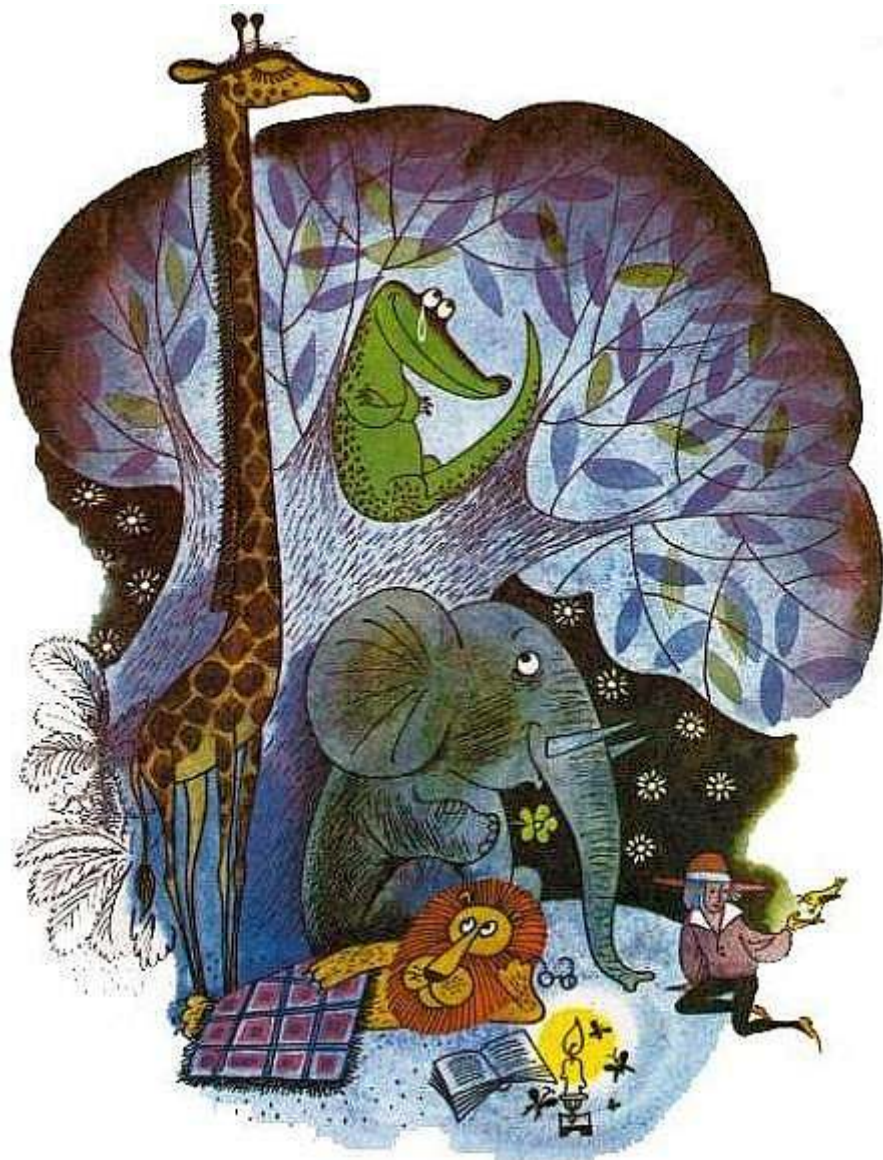
"אתה, נערי, גידלת עץ מיוחד. זה עץ באובב אפריקאי אמיתי. אתה נוטע יוצא דופן."

"נוטע יוצא דופן? זה הכל?"

הנער נעלב ממש.

"והמעיל האדום, והמגפיים המבריקים? האם הציפור רימתה אותי ואני לעולם.."

אך כשרק ניסה לבטא את המילה

הקשה מישהו דפק בפשפש הגן:
"מותר להיכנס?"

לפני הנער עמד אריה אפריקאי
שעיר.

"שלום" הוא אמר נימוס "שמעתי
שגידלת באובב. זה עץ של ארצי
מולדתי. הייתי מאוד רוצה לשבת
כאן, תחת העץ הזה ולהיזכר בבני
משפחתי. תסכים?"

"תסכים?"

"תסכים?"

"תסכים?"

ובאותו היום כל הקרקס, כל גן
החיות בילה אצל הנער. וכל חיה
ישבה תחת הבאובב והעלתה
זיכרונות על ארץ מולדתה ועל
משפחתה.

וכמובן למחרת הנער הופיע כבר
בקרקס. ותוך זמן קצר הוא
התפרסם ונעשה אחד ממאמני
החיות היודעים בעולם.
כן, כן.

ומהעבר נשאר רק דבר אחד.
האנשים קראו לו כמו קודם "המאמן
העצוב". זה מכיוון שאם מישהו
מחיות הקרקס לא רצה לשמוע
בקולו הוא לא נזף אף פעם, רק היה
אומר בעצב:

"אז מה, היום לא אראה לך את
הבאובב שלך."

וכל החיות בכו, התחננו וביקשו
סליחה. כי באמת עצוב היה להן לא
לראות את הבאובב, בב-בב-בב.